

Centralbureauet i Paris
for identification af forbrydere ved hjælp
af Bertillons signalementssystem.

Skønt Tidsskriftet for ikke længere tid tilbage end i 1889 behandlede dette emne*), turde det dog måske have nogen interesse, at denne sag påny blev bragt på bane, så meget mere, som der, så vidt mig bekendt, hidtil ikke i de skandinaviske lande af vedkommende autoriteter er foretaget noget skridt til at få adopteret Bertillons signalementssystem. Jeg skal derfor tillade mig i korthed at give nogle meddelelser fra endel besøg, jeg i sommeren 1891 fik anledning til at gøre i le service d'identification i Paris.

Denne service, der sorterer under politipræfektoret, har til hensigt dels ved mål og beskrivelser af enkelte legemsdele samt af ar og mærker at give et så nøjagtigt signalement af de personer, der af pariserpolitiet henvises til servicens undersøgelse, at signalementet kun kan passe på vedkommende person og ikke på nogen som helst anden, og dels at have alle optagne signalements ordnede på en sådan måde, at det for hvert nyt, som tages, med lethed og i en fart kan blive konstateret, hvorvidt det allerede før findes i samlingen eller ikke.

Servicen, hvis chef er systemets opfinder, Alphonse

*) S. Hansen: Om anthropometriske signalements. Årg. XII s. 129.

Bertillon, er installeret i en del af øverste etage i Palais de Justice lige ovenover den del af bygningen, hvor man i kælderetagen har fængslet »Depot«, med hvilket le service d'identification står i uafbrudt rapport.

Til Depot, der er indrettet dels med celler og dels med nogle store fællesrum, bringes nemlig i dagens løb fra alle Paris's forskellige arrester (violons) alle de, som siden sidste tømning ere blevne arresterede. Igennem Depot må således på få undtagelser nær alle passere, der ere blevne belagte med arrest; det er den store beholder, hvor all Paris's moralske bundfald samles, og hvor det sigtes og sorteres. Det daglige fangetal skal, så vidt jeg ved, sjældent udgøre mindre end 400, i almindelighed mere. Fangerne anbringes for største delen i de store halvmørke fællesrum i bygningens kælderetage, hvor der i et og samme rum antagelig kan være indtil 100 personer sammen. Det skal dog bemærkes, at foruden at fangerne ere skilte efter kønnet, skilles der også mellem bedre klædte og dårligere klædte, hvorhos også de unge sættes sammen for sig selv. Endvidere skal jeg også gøre opmærksom på, at de arresterede ikke forblive i Depot mere end nogle få dage, største parten måske ikke over 24 timer, nemlig, indtil man har fået optaget de nødvendige signalements, og indtil det efter de arresteredes køn, alder og forbrydelses beskaffenhed er blevet bestemt, til hvilket fængsel de skulle overføres.

Fra Depot føres ad en bagtrappe arrestanterne i et antal af 5—6 ad gangen og ledsagede af en municipalgardist op til Bertillons service d'identification. Jeg kan næppe udsige, hvilken behagelig overgang det var for mig at være kommen fra Depots mørke, gammeldags fangerum op i de lyse, hensigtsmæssige rum i Bertillons service med dens højst moderne arbejder. Det er en række af 4—5 værelser, som den egenlige service de mensuration her har at råde over, og til tagkamrene ovenover er der lige så mange mindre værelser for fotografisk atelier med tilhørende arbejdsrum. Det værelse, hvori målingerne foretages, er et stort, prægtigt

rum, der får sit lys foruden gennem vinduerne også fra taget. Tre sæt medhjælpere, 2 mand i hvert sæt, ere beskæftigede med at måle og at optage de beskrivende signalements; den ene måler og beskriver, medens den anden noterer på et stykke carton, den såkaldte fiche, der er c. 14 cm. i kvadrat, særskilt for hver arrestant. Et par andre medhjælpere ere beskæftigede på anden vis. Protokoller føres ikke.

De mål, som tages, ere:

- 1 legemets højde,
- 2 favnevidden,
- 3 legemets højde i siddende stilling, målt fra sædet,
- 4 hovedets længde og bredde,
- 5 højre øres længde og bredde,
- 6 længden af venstre fod,
- 7 længden af venstre langfinger,
- 8 længden af venstre lillefinger,
- 9 afstanden fra venstre albu til spidsen af langfingeren.

Målene tages med stor nøjagtighed; de bedste og sikreste er hovedets og fingrenes mål.

Hertil kommer:

1. Beskrivelse af øjets farve, hvorefter fås 7 hovedgrupper med en hel del underafdelinger.
2. Beskrivelse af pande og næse samt for deres vedkommende, der ikke ere fuldvoxne, også af højre øre.
3. Beskrivelse af hårets og skæggets farve efter en skala af 12 farvenuancer.

Så optages med stor nøjagtighed beskrivelse af ar og mærker, såsom tatoveringer, fødlækker og andre ejendommeligheder, der måtte findes:

- 1 på venstre arm og hånd,
- 2 på højre arm og hånd,

- 3 på ansigt, ører og forsiden af halsen,
- 4 på brystet,
- 5 i nakken og på ryggen.

Det er kun yderst sjældent, at der undersøges efter ar og mærker på nogen anden del af legemet.

Hos kvinder undersøges man heller ikke hverken på bryst eller ryg.

Alle ovennævnte målinger og beskrivelser noteres efter skema på fichens ene side, medens på den anden side ligeledes efter skema noteres angældendes navn, stilling og alder, hans forældres navn, hans hjemstavn, forbrydelse o. s. v.

Al beskrivelse sker med forkortelser og tegn, så at den medhjælper, der skriver, noterer lige så hurtigt, som der bliver dikteret.

Jeg skal tillade mig at anføre et par eksempler:

- 1) *cic. r. de l b. ε. ml. 2^f. M. g. q.*,

hvilket er forkortet for:

cicatrice rectiligne d'une dimension de 1 centimètre, oblique externe, sur le milieu de la deuxième phalange du médius gauche, face postérieure

(et retliniet ar, 1 centimeter langt, skråt ovenfra nedad og indvendig fra udad midt på bagsiden af 2den falanx af venstre hånds langfinger)

- 2) *p. nv. cb. d. α*

der er forkortet for:

petit nævus dans la region cubitale antérieure du bras droit.

(en liden fødflekke på højre arms albubøjning fortil.

Optagelsen af hvert signalement tager i det hele i reglen kun 10 minutter.

Ethvert signalement istandbringes i 2 eksemplarer, hvoraf det ene opbevares ordnet efter alfabetet og det andet ordnet efter målene, der til den ende deles i store, middels

og små, hvorved kan istandbringes et overmåde stort antal grupper. Det siger sig naturligvis selv, at jo flere signalementer man har at opbevare, jo flere grupper trænger man, og omvendt.

I Bertillons service ere signalementer, der ordnes efter målene, opbevarede i 3 hylder, hver med 9 rækker i højden, og i hver række står ved siden af hverandre 9 små åbne kasser (cabriolets), af størrelse og form omtrent som en almindelig cigarkasse uden låg, i hvilke kasser signalementerne (les fiches) stå opstillede. Den ene af de 3 hylder er for hoveder med stor længde, den anden for hoveder med middels længde og den tredje for hoveder med kort længde. På samme måde er efter hovedets bredde hver hylde delt i 3 grupper, hver indeholdende kun 3 rækker. Disse ere igen delte i 3 efter mellemfingerens længde. De herved fremkomne grupper atter i 3 efter fodens længde, og disse igen i 3 efter albumålets længde. Denne sidste gruppe indeholder kun 1 kasse (cabriolet). Foran på kasserne står noteret, til hvilke grupper af ovennævnte mål de i vedkommende kasse værende signalementer høre, f. ex :

I Hovedets længde 18.4—18.9.

II Hovedets bredde 15.4—15.8.

III Mellemfingeren 11.1—11.5.

IV Foden 25.5—26.1

V Albumålet 45.4—*a* *)

I hver cabriolet ere signalementerne (les fiches) ordnede først efter legemets højde, så efter lillefingerens længde og tilslut efter øjets farve, idet grupperne i cabrioletten ere skilte fra hverandre ved en blank carton.

Har man således et bestemt signalement og vil undersøge, om det findes i samlingen, lader dette sig gøre med overraskende lethed og hurtighed, selv blandt de mangfoldige tusinder af fiches, som her findes. Jeg fik tilladelse

*) *a* betegner de største mål, som kunne findes.

til at øve mig i at finde frem signalements efter opgivne mål, og det varede ikke længe, før jeg lærte at finde det signalement, jeg søgte, efter kun nogle få minutters forløb.

Elterhvert som signalementet af en arrestant er blevet taget, får han sin fiche i hånden og bliver med den vist hen til den i værelset værende inspektør, der foruden at konstatere, at fichen er i orden, kaster et øje i de arrestanten medfølgende papirer. Inspektøren skiller derefter signalementerne for de personer, han med sikkerhed ved er arresteret for første gang, fra signalementer for personer, der kunne vække tvivl og opfordre til forsigtighed. For disse sidstes vedkommende foretages så nærmere undersøgelser.

Hvis en recidivist opgiver sit rette navn, finder man strax hans fiche i de hylder, hvor ficherne ere ordnede efter alfabetet; findes ikke hans signalement der, idet han har opgivet falskt navn, opsøges det i de hylder, hvor signalementerne ere ordnede efter målene.

Antallet af recidivister, der fremstillede sig under falsk navn, men som blev genkendt gennem målingerne, vare i:

1883.....	49 personer af	7,336	målte
1884.....	241	—	- 10,398 —
1885.....	425	—	- 14,965 —
1886.....	356	—	- 15,703 —
1887.....	487	—	- 19,150 —
1888.....	550	—	- 31,849 —
1889.....	562	—	- uvist, hvor mange målte

Alle de engelske lommetyve, pick pockets, som søge over til Paris for der at drive sin forretning, og som en gang ere blevne målte anthropometrisk, have, når de påny ere blevne fremstillede i service d'identification, fundet på at give sig andet navn, men ere desuagtet altid blevne genkendte. Følgen er, at antallet af arrestationer af denne slags tyve har været aftagende. Således blev i

1885	arresteret	65
1886	—	52
1887	—	34
1888	—	18

Disse pick-pockets sige derfor også selv, at, da de have forvisset sig om, at det i Paris er umuligt at skjule sine antecedentia, i tilfælde de arresteres, så foretrække de at forlægge sin virksomhed til andre landes hovedstæder.

Som regel blive de, som fremstille sig under falsk navn og angive sig arresterede for første gang, men som genkendes som recidivister, ikke i service d'identification underrettede om genkendelsen, der kun noteres på deres papirer. Det skal imidlertid endnu aldrig, såvidt jeg ved, være hændt, at nogen har rejst klage for på denne måde at være bleven forurettet.

Målene alene ere i og for sig nok til i tilfælde af recidiv at forsikre sig om en persons identitet, forsåvidt han er bleven målt som voxen; kommer så dertil alle beskrivelserne, så har man mere end nok. Alligevel bruger man i Paris ofte på ficherne at påklæbe fotografi taget såvel en face som en profil af angældende, forsåvidt han enten er under 21 år eller er arresteret for tyveri eller en anden dermed ligestillet forbrydelse, eller politiet af en eller anden speciel grund ønsker at have hans billede.

Det fotografiske atelier med tilhørende arbejdsrum består som tidligere nævnt af 4—5 værelser øverst op under taget.

Det fotografiske apparat er faststående i spor i gulvet. Også stolen, hvorpå den sidder, der bliver fotograferet, står i spor i gulvet. Desuden går der fra undersiden af stolens sæde og ned i gulvet en jernstang, hvorom stolen, når den løftes op af de spor, hvori dens ben står, kan drejes. Afstanden mellem apparatet og stolen er afmålt således, at billederne reduceres til $\frac{1}{7}$ af virkelig størrelse, det vil sige: apparatets objektiv er i en sådan afstand fra den person, der fotograferes, at 70 ctm. af personen giver

10 cm. på billedet. Først tages et billede en face, så løftes stolen op af sine spor, svinges om sin axe til den ene side og sættes ned i de samme spor, hvorefter der fotograferes en profil. På denne måde får man nøjagtig den samme reduktion for begge billeder. Det er brystbilleder, der anvendes. Under fotograferingen en face falder dagslyset fra venstre; under fotografering en profil falder lyset lige på ansigtet. Specielt under denne sidste fotografering er man meget omhyggelig for, at alt hår tages bort fra øret, så det i sin helhed kan ses på billedet. Øret med alle sine forhøjninger og fordybninger frembyder nemlig næsten bestandig nogen forskellighed hos de forskellige individer og kan derfor være et fortrinligt middel til at identificere. Billederne retoucheres ikke. Enhver nok så liden flæk eller ujævnhed, man har i ansigtet, kommer frem på billedet.

I en række af skabe opbevares clichéerne, hvis antal under mit besøg beløb sig til c. 172,000, ordnede efter løbenumre. Disse clichéer, der ere negativbilleder på glas, ere nedlagte i papæsker, c. 15 i hver æske, og æskerne ere opstillede på kant side om side på hylder fra gulv til tag.

De anthropometriske målinger vare oprindeligt kun tænkte anvendte som hjælp til at finde rede i massen af forbryder-fotografier, hvis antal voxte stærkt for hvert år.

For nogle år siden besøgte jeg under et ophold i London de i Scotland-Yard værende forbryderalbums, og skønt antallet af fotografier der den gang kun beløb sig til c. 20,000, beklagede man sig alligevel stærkt over vanskeligheden ved at finde sig tilrette i denne store masse.

Blandt de mange tusinder af forbryderfotografier i service d'identification i Paris finder man ved de anthropometriske måls hjælp i regelen i få minutter frem det fotografi, man ønsker, for så vidt det findes i samlingen.

Nu have forholdene udviklet sig derhen, at fotografierne ere det underordnede og målingerne tilligemed beskrivelserne det væsentlige. Man har nemlig meget sikre kendetegn i

de så godt som uforanderlige mål af de benede legemsdele og i beskrivelsen, når denne er nøjagtig foretagen, medens det kan være yderst vanskeligt at kende en person igen efter et fotografi, selv om der kun er forløben meget kort tid efter, at fotografiet er taget. Personens klæder, hår og skæg, hans stemning og følelser, hans lidelser og sygdomme og de forandringer i fysiognomiet, som årene kunne forårsage, foruden de forandringer i fysiognomiet, som personen måske med villie fremkalder, kan gøre det umuligt at genkende ham efter et fotografi. Imidlertid skal det indrømmes, at når en recidivist har opgivet falsk navn, og man har søgt og fundet hans fiche, da gør det en overordentlig virkning såvel på angældende selv som på tilstedeværende besøgere, når man til slutning for yderligere at bestyrke identiteten kan fremvise hans fotografi. Jeg var flere gange tilstede ved sådanne genkendelsesscener, der vare overmåde interessante.

Ethvert maison de correction og ethvert maison centrale i Frankrig har at indsende til service d'identification i Paris anthropometriske signalements af alle udgående fanger.

Skønt de Bertillonske signalementer allerede have været anvendte i Frankrig i c. en halv snes år, have de dog endnu ikke fortrængt de gamle signalements, der fremdeles bruges ved siden af de Bertillonske. På de lige til den sidste tid dømtes akter så jeg således de gammeldags unøjagtig beskrivende signalements, hvor kun høiden var angiven i mål.

Service d'identification i Paris står ikke i noget som helst forhold til politipræfecturets arkiv, hvor akterne vedkommende alle Frankrigs og dets koloniers forbrydere opbevares.

I Frankrig har man ikke, så vidt jeg kunde erfare, nogen polititidende som hos os. Kun bliver der hver måned trykt en fortegnelse over de personer, hvem det er forbudt at opholde sig i Paris.

Som vi alle vide, ere jo de signalementer, som bruges hos os, i den grad ufuldstændige og utilfredsstillende, at de ere så godt som uden nogen som helst betydning, og vilde det derfor være af stor interesse at få indført et mere fuldkomment signalementssystem, der jo, om man så vilde, ligesom i Frankrig, i al fald foreløbig, kunde bruges ved siden af det gamle. Som et sådant system, der fortjener at adopteres, fremstiller sig det Bertillonske. Hvilke indvendinger man end skulde ville gøre ved det i enkelte detaljer, så kan det dog ikke bestrides, at det i praktisk henseende er aldeles fortrinligt. Et signalement optaget efter Bertillons metode passer nemlig kun på det enkelte individ, og det kan optages i rimelig kort tid, c. 10 minutter. Hertil kommer, at det Bertillonske signalementssystem er let at lære at anvende, og at de nødvendige apparater ikke koste stort. *)

Systemet bliver stadig mere og mere kendt og anerkendt, og have indtil nu foruden Frankrig også Sveits, Rusland og Argentina adopteret det. Det er naturligvis i og for sig allerede en fordel for hvert enkelt land, som har adopteret systemet, men derhos vilde der også opnås en yderligere fordel, om systemet kunde blive internationalt, da på denne måde de forskellige lande vilde have så meget lettere for at sætte sig i forbindelse og forståelse med hverandre i anledning den mellemrigske forbrydertrafik, som med de forbedrede kommunikationer stadig tiltager. Hos os skulde jeg tro, at sagen bedst vilde fremmes, ved at vort land, i al fald foreløbig, fik sit særskilte centralbureau. Dette og et centralbureau for akter burde da formentlig stilles under samme bestyrelse, hvorunder vistnok også burde sortere redaktionen af polititidende.

I løbet af det sidste halve år har jeg af fanger i Trondhjems strafanstalt optaget c. 100 signalements efter

*) De egenlige måleapparater bør købes hos M. Colas, fabricant d'instruments de mensuration 18, rue Saint Gilles i Paris. Resten af apparater: et par skamler og noget andet træarbejde, lader man gøre her hjemme.

det Bertillonske system, væsentlig til min egen opøvelse og for at studere systemet. Jeg optager signalementerne på fransk med den af Bertillon anvendte hurtigskrift. Skulde imidlertid systemet engang blive påbudt indført, og det da skulde kunne anvendes foruden af landets centralbureau også af en underordnet funktionær ved strafanstalterne og af en funktionær ved ethvert omend nok så lidet fængsel, så må man af Bertillons »instructions signaletiques» have en oversættelse, der bør kunne være fælles for de skandinaviske lande, og burde man derfor i tilfælde blive enig om en for disse lande fælles terminologi. Man vilde imidlertid allerede opnå en væsentlig fordel af det Bertillonske signalementssystem, om det, foruden ved hovedstadens eventuelle centralbureau, foreløbig kun anvendtes ved strafanstalterne og ved nogle af de største distriktsfængsler.

Throndhjem i februar 1892.

A. Daae.